Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

З'їзд монархів.

По недавних подіях в Африці і на Всході настали нові, важні, котрих вплив на політику европейску єсть очивидний. Відбувають ся тепер з'їзди монархів належачих до тридержавного союза. Що цїлею сих з'їздів єсть скріплене тридержавного союза, о тім не треба й говорити; новий момент приступае хиба той, котрий зазначує анґлїйска праса, а іменно, тїснїйша звязь Нїмеччини з Анґлїею, о що після вістий тої праси мав старати ся італїяньский король Гумберт.

Вчера відбув ся у Венециї з'їзд цїсаря нїмецкого з королем Гумбертом, а завтра має приїхати цїсар Вільгельм до Берлина. Коли вже з'їзд монархів у Венециї треба уважати за важний, то тим важнїйший здаєсь, буде з'їзд у Відни, куди приїхав також нїмецкий канцлер кн. Гогенльоге і куди вибирае ся також австроугорский амбасадор Седєнїй з Берлина. По недавних подіях в Африцї і на Всходї можна легко зміркувати, куди повертає ся політика тридержавного союза. Ще нїколи доси не станули були великі держави европейскі в так різкій противности до себе, як з нагоди визначеня кредиту з египетских фондів на війну в Суданї. Франция і Росия станули однодушно побіч себе, а сей факт мусїв конче спонукати тридержавний союз до занятя якогось певного становища і поправленя відносин, котрі через ослаблене одного із союзників, стали таки досить невідрадні.

Передовсїм мусить ходити о то, щоби скріпити Італїю, а се мабуть поставив собі цїсар нїмецкий за свою особисту задачу. Він об'їхав цїлу Італїю, мов би який ґенеральний інспектор, щоби переконати ся особисто о відносинах в сїм краю, і аж по тїй подорожи стрітив ся з королем Гумбертом. Кажуть, що Італїянцї ще нїколи не витали нїмецкого цїсаря з таким одушевленем, як сим разом. Та й не диво. Італїя єсть у великім клопотї і потребує помочи. Позиция єї в Африцї загрожена, а наслїдком того і внутрішні відносини стали ще гірші, як були доси. Тїсний союз Росиї з Франциею єсть зарівно небезпечний як для Нїмеччини так і для Італїї; то-ж понятно, що дружба Нїмеччини єсть для неї нинї більше пожадана, як коли небудь. З другої же сторони розходить ся і о то, щоби якось залагодити в Африцї спільну акцию Італїї з Анґлїею, з котрою Нїмеччина станула в послїдних часах в противности, тим більше, що й Анґлїя має нинї в Африцї богато клопотів. Від того, яке становище займе Нїмеччина супротив Анґлїї, зависить і доля Італїї в Африцї; то-ж надія анґлїйскої праси єсть зовсїм оправдана, що король Гумберт буде старати ся о тїснїйший союз Нїмеччини з Анґлїею. Можна длятого припускати, що на з'їздї у Венециї обговорено і постановлено щось не лиш о становищи Італїї в тридержавнім союзї але і у відносинах Анґлїї до тридержавного союза, специяльно же до Нїмеччини і Італїї.

Важнїйшим здаєсь буде з'їзд монархів у Відни, бо коли підчас того з'їзду будуть розбирати ся якісь справи політичні — а на то вказує приїзд нїмецкого канцлера і австроугорского амбасадора з Берлина — то будуть то такі справи, котрі безпосередно відносять ся до політики европейскої. Тут в першій лїнїї виступають зміни на Балканї, викликані новим становищем Болгариї. Річ певна, що Австро-Угорщина не має нїчого против того, щоби балканьскї держави отже і Болгария розвивали ся свобідно і независимо, але їй чейже не може то бути рівнодушним, щоби котрась з держав европейских присвоювала собі виключний вплив на сї держави і переймала, так сказати би, провід держав балканьских. А на то здаєсь вже заносити ся. Балканьскї держави були доси важним чинником для австро-угорскої торговлї. Тепер же, від коли збільшив ся значно вплив Росиї на Балканї, зачинає ся навіть в сїм напрямі дещо по трохи псувати. Угода торговельна з Болгариею стрічає вже так великі трудности, що переговори в сїй справі треба було перервати. За трудностями економічної натури готові настати ще инші, загрожуючі безпосередно австро-угорскій монархії. Против сего треба щось робити, а до того треба порозуміня з союзниками. З другої же сторони в виду тїсного союза Росиї з Франциею не може і для Нїмеччини бути рівнодушним чим раз більше ростучий вплив Росиї на Балканї, на границях Австро-Угорщини, найпершого і найприроднїйшого союзника Нїмеччини. Тут розходить вже нинї не лиш о саму австро-угорску монархію, але й о інтереси Нїмеччини. Можна длятого напевно сказати, що коли підчас з'їзду монархів у Відни будуть порушені які справи політичні, то певно справи балканьскї займуть найперше місце. Як би впрочім і не було, то все-таки здаєсь бути певною річию, що з'їзди монархів у Венециї і Відни порішать загальний напрям полїтики тридержавного союза і в тім вага тих з'їздів.

---

45)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З. ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЄСА.

(Дальше.)

Бен Гур і Ілдерім побули ще до півночи в домі торговельника Сімонїдеса. Шейх був такий щасливий, що аж не знав що собі робити. Він давав побідителеви богаті дарунки, але той їх всїх не приймив і сказав, що вдоволяє ся тим, що упокорив свого ворога. Довго тревало, заким полагодили ся. — Зваж преці — казав шейх — що ти для мене зробив! В кождім наметї від пустинї аж до моря, а по тамтім боцї аж по Евфрат будуть голосити славу Міраси і єї потомків. А ті, що будуть єї голосити, будуть і мене величати та забудуть, що моєму житю приходить вже конець. Всї борцї, що тепер не мають вождя, станугь під мій провід а число їх зросте до безконечности. Ти не знаєш, що то значить бути володїтелем в такій пустинї як моя. Буду побирати від торговельників необчислиму датку, королї признають менї великі права. На меч Саламонів! Навіть сам цїсар стане менї приятелем, коли того схочу. А ти не хочеш від мене нїчого приняти?

Бен Гур відповів на то:

— Хиба-ж ти не віддав менї своє серце, свою руку, шейху? — Коли збільшить ся твоя сила, твоє богатство, то ужий їх для царя, що має прийти. Хто знає, чи не на то їх тобі дано? В дїлї, котрого я підпяв ся, буду потребувати твої помочи. Коли тепер не приймаю твоїх дарунків, то буду мати тогди тим більше право просити тебе о поміч.

Підчас тої розмови увийшов Маллух. Та й він не таїв ся з своею радостию. — Але — відозвав ся він — маю тобі щось сказати. Сімонїдес казав менї, що Римляни не хотять признати тобі нагороди; значить ся, партия Месалї противить ся тому, щоби єї тобі виплатити.

Ілдерім аж кинув ся з гніву і сказав:

— На величавість божу! Цїлий Всхід сьвідком, що побіда була чесна!

— На їх спротиву не зважали — говорив Маллух дальше — грошї вже виплачено.

— Дїйстно?

— Коли они казали, що Бен Гур зломив Месалеве колесо, то проводир ігрищ пригадав їм, що їх приятель вдарив Бен Гурові конї батогом.

— А що-ж стало ся з Атинцем?

— Помер!

— Помер? — повторив Ілдерім. — А Месаля?

— Жиє, але буде мати памятку на цїле житє. Лїкарі кажуть, що буде калїкою на цїле житє.

Бен Гур лиш підняв очи до неба. Він уявив собі Месалю так само прикованого до крісла як Сімонїдес і так само як той зависимого від слуг. А чи такий гордий як він, знайде прихильних собі слуг?

— Санбаллат має клопіт — розповідав Маллух дальше. — Друзус і ті, що з ним підписали ся, вивели справу заплати пятьох талєнтів аж перед консуля Максентия, а той відослав їх до самого цїсаря. А Месаля також не хоче заплатити. Санбаллат подав справу також до консуля. Честнїйші між Римлянами кажуть, що не можна противитись заплатї, а всї прочі партиї такої самої гадки. Цїле місто говорить о тім.

— А Сімонїдес що на то? — спитав Бен Гур.

— Він сьміє ся і рад з того. Коли Римлянин заплатить, то зруйнує ся, а не заплатить, то буде без чести. Навіть вирок цїсарский не змінить в тім нїчого. Впрочім був би то злий початок для походу против Партів, коли-б ображало ся цїлий Всхід. А образити шейха Ілдеріма, значить обрушити проти себе цїлу пустиню, а Максентий як раз пробує всїх до своїх военних плянів. Сімонїдес думає длятого, що Месаля буде мусїв заплатити.

Ілдерім знову успокоїв ся і повеселїйшав.

— Ходїм вже домів — сказав він. — Грошева справа лишаєсь на Сімонїдесї і буде в добрих руках. Слава наша. Піду вивести конї.

Они попращали ся з Сімонїдесом. Він розставав ся з Бен Гуром, як батько з сином. Естера відвела єго аж до сходів.

— Коли відшукаю мою матір і Тирзу, Естеро — сказав він — то мусиш піти до Єрусалима і будеш Тирзї сестрою.

Перегляд політичний.

В молодоческій партиї варить ся. Більшість молодоческого клюбу постановила як звістно, голосувати за реформою виборчою, меншість противить ся тому і звідси борба. Тимчасом поволи виходять на верх деякі причини, показуючі, длячого Молодочехи сходять зі становища опозициї. Пос. Герольд сказав н. пр. перед виборцями, що правительство хоче взяти ся до залагодженя ческої справи, а антисемітска Reichspost каже знов, що деякі молодоческі посли мають надію стати „міністром краяном".

Анґлійцям в Родезиї коло Трансвалїї стало дуже душно. Тепер признають вже й льондоньскі ґазети, що цїле племя Матабелїв збунтувало ся против Анґлїйцїв і треба що найменше яких 2000 войска, щоби там завести порядок. Президент Трансвалїї Круґер обіцяв ся дати поміч Анґлїйцям, але они єї не приняли.

Кн. Фердинанд болгарский має з кінцем сего місяця приїхати до Берлина, а приїзд его буде мати значінє полїтичне. Кажуть, що від успіхів его гостини в Берлинї буде зависїти, чи князь появить ся відтак на дворі віденьскім.

Новинки.

Львів дня 13 цьвітня 1896.

— Іменованя. II. Мінїстер просьвіти іменував провізоричного старшого учителя в учительскій семинариї в Станїславові Юл. Лятковского дїйстним старшими учителем того заведеня.

— Відзначеня. Є. В. Цїсар надав господарскому дозорцеви в Навойовій Пилипови Генкови в признаню его довголїтної служби у одної і тої самої родини срібний хрест заслуги.

— Архіпресвитером перемиской капітули іменований Впр. о. Константин Чехович.

— В память 35-тих роковин смерти Т. Шевченка устроюють в Перемишли рускі народні товариства музикально-вокальний вечер дня 14 с. м. о 8-ій годинї вечером в великій сали городскій. Проґрама богата і добірна, а чистий дохід призначений на цїли добродійні, іменно для товариства сьв. Кирила на мундуровий фонд для убогої молодежи в Перемишли. Цїни місць: крісло 1 зр., вступ на салю 50 кр., а для учеників і селян 25 кр., вступ на ґалерию для селян 10 кр.

— Про нову ґімназию з рускими паралельками в Чернівцях доносять до „Буковини" з Відня, що міністерство краєвої оборони відступило вже касарню на ґімназию, а Міністерство шкільництва дало наказ, сейчас взяти ся до роботи, аби все було на час готове і наука могла розпочати ся в вересни с. р. Сим усунено вже послїдну перешкоду, яка могла бути в дорозї.

— Військові сьвященики. В делеґацийній сесиї 5-го жовтня 1894 р. підніс був п. Барвіньский при розправі над буджетом мінїстерства війни, що гр. кат. капеляни військові покривджені в порівнаню з иншими сьвящениками військовими, бо при всїх своїх заслугах і довголїтній службі не можуть авансувати. Наслїдком того заявив Мінїстер війни на сесиї делеґацийній в 1895 р., що для гр. кат. капелянів буде утворена одна посада VIII. ранґи (майора). Найновійше число вістника військових розпоряджень подає, що після цїсарского розпорядженя будуть гр. кат. і гр. пр. військові сьвященики в VIII. ранзї мати титул Militär-Erzpriester (протоєрей), котрим тепер надїлений найстарший військовий сьвященик о. Литиньский. Попередних заходів ординариятів в сїй справі не увзглядновало Мінїстерство війни.

— Самоубийства. В готели під „білим конем" у Львові відобрав собі вчера житє приватний официялїст Володислав Вроновский, родом з Делятина. Самоубийник мав 34 лїт, а в полишеній картці подав за причину самоубийства недугу серця, котра позбавила его способу до заробкованя.— Також вчера повісив ся у Львові при ул. Баторого ч. 24 властитель овочарнї 32-лїтний Саламон Мандель взглядно Цвайґ. Причиною самоубийства були лихі маєткові відносини.

— Фотоґрафії злодіїв. Щоби вже наперед приготовити будапештеньску полїцию на можливий приїзд львівских злодїїв на тамошну виставу в лїтї с. р., вислала дирекция полїциї у Львові 60 фотоґрафій знаних тутешних злодїїв до Будапешту. Як звістно, на більші вистави з'їздять ся злодії з усїх сторін сьвіта і пробують там щастя.

— Перший град упав вчера пополудни у Львові. Град був досить густий і на хвилю покрив землю білою плахтою.

— Гарне товариство увязнила сими днями віденьска полїция. Оно складає ся з Мешулима Лянґера, его дочки Рози і одної молоденької дївчини, котру у них придибано. Слїдство виказало, що Лянґер і его дочка з цїлою шайкою ще не виловлених злочинцїв займали ся торговлею дївчат і висилали їх до Нового Йорку. У Лянґера найдено около 100 фотоґрафій молодих дївчат.

— Прозорий чоловік. Американьскі часописи доносять, що славному винахідникови Едізонови удало ся при помочи Рентґенівских промінїв видїти вільним оком внутрішну будову людского тїла. Робить він се так: Ставляє чотири або пять рурок Crookes-a, а перед них чоловіка, котрого внутрішну будову хоче бачити. Перед тим чоловіком ставляє заслону; та сторона заслони, котра звернена до чоловіка, намазана відповідними хемікалїями. В заслонї є дїра, через котру видить ся чоловіка. Чим дальше чоловік віддалений від заслони, тим лїпше видко его складові части. Видко не лише серце та легкі, але навіть мозок і все; до того чоловік не потребує навіть скидати одїжи, бо ті проміні переходять й крізь ню. Коли би єї вість американьских ґазет справдила ся, то лікарска штука поступить далеко наперед і тодї всякі операциї буде можна перевести без таких трудностий, як тепер.

— Померли: Мария Ікалович-Чівна, учителька в Молотові, бобрецкого повіта, дня 5 с. м. в 20 році житя; — Мечислав Липиньский, ц. к. судия з Золочева у Львові; — Бронислав Ґуминьский нотар з Долини.

Всячина.

Кілько часу потреба, щоби написати всї числа від 1 до 1,000.000 і кілько цифер треба написати? — Вимовити „мілїон" легко і написати також не трудно; треба лиш написати одиницю і шість нуль коло неї, значить ся 7 цифер разом. Але мало хто звзажає на то, кількоби то треба написати ся, щоби виписати всї числа від 1 до 1,000.000. А бували учителї що грозили дїтем, що кажуть їм писати за кару „від одного до мілїон". Они певно не звзажали, якої муки завдали би дїтем, бо лиш придивім ся: Від 1 до 9 треба написати девять чисел по одній цифрі, отже 9 цифер. Від 10 до 99 треба вже писати 90 чисел по дві цифри отже 180 цифер; — від 100 до 999 треба писати 900 чисел по три цифри або 2.700 цифер; — від 1000 до 9999 треба писати 9000 чисел по чотири цифри, разом 36.000 цифер; від 10.000 до 99999 вже 90000 чисел по пять цифер отже разом 450.000 цифер, а від 100.000 до 999999 аж 900.000 чисел по шість цифер або 5,400.000 ци-

---

Сказавши то, поцїлував єї. — Чи був то лиш поцїлунок мира?

Глава двайцять і осьма.

Від тої ночи, коли Бен Гур покинув Антіохию і поїхав з Ілдерімом на пустиню, минуло трийцять днїв. Настала велика зміна— велика бодай о стілько, що вплинула і на судьбу нашого героя: Валеріюс Ґратус мусїв зробити місце прокураторови Пілатови Понтийскому. На сїм місци треба додати, що ся зміна в урядї коштувала Сімонїдеса цїлих пять талентів румскими грішми. Ту суму дістав Сеянус, котрий тогди був в найбільшій ласцї у цїсаря. Цїль умови з могучим любимцем цїсарским була та, щоби Бен Гурови дати можність шукати з меншою небезпечностию своєї рідні в Єрусалимі. На се красне дїло призначив вірний слуга ті гроші, які виграв від Друзуса і его товаришів. А ті, коли мусїли заплатити заклад, стали Месалевими ворогами, бо казали, що то він причиною їх страти. Рішенє в справі поруки за заклад самого Месалї ще не наспіло було з Риму.

За той короткий час, який минув по відкликаню Ґратуса, переконали ся вже жиди, що зміна не вийшла в їх користь. Когорта, вислана для освободженя войска стоячого залогою в кріпости Антонїя, прийшла в ночи до Єрусалима. Перше, що мешкаючі в сусїдстві люди на другий день побачили, то були військові відзнаки на мурах старої кріпости. На нещастє були то образи цїсаря і римскі орли. В містї заворушило ся; вислано депутацию до Пілата, котрий перебував ще в Цезареї, з просьбою, щоби він приказав поздоймати ненавистні образи. Пілат велїв депутацию окружити войском, але она готова була віддати і житє, щоби лиш осягнути свою цїль. То помогло. Пілат велїв принести відзнаки і образи назад до Цезареї, де они стояли і за его попередника через цїлих одинайцять лїт его урядованя.

Але й найгірший чоловік може иноді зробити щось доброго; так було й з Пілатом. Переймаючи свій уряд наказав він ревізию всїх вязниць в Юдеї і зробити спис всїх вязнів та додати до кождого, за що котрого з них засудили. Він хотїв очевидно лиш сповнити свій обовязок; але нарід, котрий із его розпорядженя сподївав ся добрих наслїдків для себе, пояснив то собі в свою користь і був з того вдоволений — бодай на ту пору.

Ревізия вязниць викрила такі річи, котрим не хотїлось би вірити. Сотки людий пущено на волю, бо не було нїякої причини держати їх у вязници; знайшли ся люди, котрих вже давно уважано за померших. Але що найбільше наробило дива, то були такі казнї, о котрих теперішні ключники не знали нїчого. Одним таким случаєм — і то в самім Єрусалимі — будемо тепер тут займати ся.

Кріпость Антонїя займала може дві третини гори Морія і була первістно замком, котрий побудували Македонцї. Она уважала ся за нездобуту. Ірод укріпив єї ще більше, додав будинки на склад оружия, маґазини для провіянту, цистерни а передовсїм всїлякого рода казнї. Він велїв скалу на горі зрівнати, поробити в нїй глубокі закопи і їх забудувати. Цїлу кріпость сполучив зі сьвятинею прекрасними присїнком на стовпах. Така була та кріпость, коли настало пованє Римлян. Римляни спізнали зараз єї вагу і ужили єї до своїх цїлий. За управи Ґратуса служила она за кріпость і за підземну вязницю.

По сїм поясненю вернїм до дальшого оповіданя.

Розпорядженє нового прокуратора що-до вязнів наспіло і до кріпости Антонїя та й там его виконали. Спис був вже готовий до висилки до прокуратора і треба ще лиш було на нїм підпису командуючого трібуна. За пять мінут міг він вже бути в дорозї до Пілата, котрий мешкав тепер в палатї на горі Сіон.

Зайдїм до канцеляриї трібуна. Она простора і ясна; знадоба в нїй відповідає зовсїм повазї достойника на так важнім становищи. Єсть около семої години. Трібун входить до комнати. Виглядає утомлений і розстроєний, та хотїв би по висланю спису відпочити. Єго підвластні так само вже нетерпеливі. Аж входить якийсь чоловік, котрому при поясї висить цїла вязанка ключів, з котрих кождий такий тяжкий як молот, та просить, що хотїв би щось поговорити.

— То ти Ґезий, ходи близше! — відозвав ся трібун.

Коли увійшовший підходить до стола, за котрим сидить трібун розпершись в кріслї, споглядають на него другі, що суть в комнатї, як би з якоюсь обавою, що він дасть їм знов щось нового до роботи. Настала глубока тишина.

— Трібуне! — став ключник говорити, бо то був ключник від вязниць, той, що увійшов; — бою ся подати тобі до відомости то, що хочу тепер розповісти.

фер. Наконець треба ще написати одно число з сімох цифер. Зрахуймо-ж тепер всі ті цифри разом: 9 + 180 + 2.700 + 36.000 + 450.000 + 5,400.000+7 значить ся 5,888.896 цифер! Тілько цифер не так легко написати і треба на то не мало часу. Поставте годинник перед себе і пишіть, а переконаєте ся. Добрий писар напише на годину не більше як сто цифер, бо пишучи числа по дві, три і т. д. цифри мусить добре уважати і відривати перо від паперу. На написанє 5,888.896 цифер буде отже потребувати тілько мінут, кілько разів напише по 100 цифер, а то значить 58.889 мінут або 981 годин з половиною, або 40 днів, 21 годин і 29 мінут. Коли-б отже хтось хотів виписати всі числа від 1 до 1,000.000, мусів би писати без перерви (день і ніч) майже цілих 41 днів. Тогди записав би числами так велику книгу, що була би півтора раза більша, як біблія, котра після обчисленя одного анґлійского статистика має 3,566.480 букв. Коли-б хтось писав 5 годин на день без перерви, то списав би всі числа від одного до мілїон не скорше аж за 6 місяців і 16 днів, рахуючи місяць рівно по 30 днів. Аж не хочесь вірити. Ось що значить мілїон!

Біда великому чоловікови! Американьский велит, Вількінс, котрий тепер показує ся у Відни, дав нагоду Віденцям придивити ся, як то такий велит мусить бідувати, як тяжко приходить ся єму жити на сьвітї, а одна з місцевих ґазет так пише із сеї нагоди: Вількінс має 2 метри і 45 центиметрів висоти, може отже вигідно хоч би й якого слоня поскробати по хребтї. Але ось такий чоловік приходить до готелю. Найбільше ліжко має тут із середини 2 метри довготи. Більшого чей не потреба, а все таки з него виставало би ще „45 центиметрів Вількінса". Велит з Мінесоти не має иншої ради, як хиба возити складане ліжко та свою постіль з собою, бо де-ж знайде ся для него відповідне накрите або відповідні простирала? — А коли не має своєї постелї, то треба єму стелити на земли два сінники повздовж і на борзі сшивати два простирала і які два коци до накриваня. Коли-ж щасливо переспить ся і на другий день встане, то всюди, на кождім кроцї, клопіт і біда — все за мале для него. Умивальня сягає єму мало що висше колїн і велит мусить або розставити ноги на цїлу хату, або сїдати і так мити ся. По сїм куди не рушить ся, мусить всюди згинати ся. Двері рідко де висші над два і пів метра, а майже всюди низші, як Вількінс. До звичайної гостинниці, особливо же на селї, сему чоловікови таки годі ходити, а коли прийде ся єму в гостину у кого переходити через кілька комнат, то перед кождими дверми мусить в двоє згинати ся. Хоче виглянути через вікно, то мусить дивити ся в горішні шиби, а до того ще видить все лиш з гори. Вихилити ся через вікно для такого велита дуже небезпечно. Мур під вікном буває звичайно не висший як 85 центиметрів, а в загрубшки не більше як 30 центиметрів; отже коли він вихилить ся, то все-таки звисає ще з него трохи більше як метр і чверть єго тїла поза вікно, а то небезпечно, бо може дуже легко стратити рівновагу і упасти. — Досьвід учить, що велити не потребують о богато більше їсти, як звичайні люди, отже з харчем не мають великого клопоту; але за то одїж! За одїж, білє і чоботи треба їм два рази тілько платити, що звичайним людем. Як собі помагає кравець при такім велитї, як Вількінс, годї знати; але здає ся, що єму не позістає нїчого, як лиш приставити складану драбину і так брати міру та пробовати на велитї нову одїж, бо велитови чей годї при тім згинати ся або лягати. Зимовий плащ Вількінса єсть більше як на 2 метри довгий, а звичайна кравецка міра не довша, як на півтора метра. — Такий велит не може також уживати і тих розривок, що звичайні люди: до театру або на концерти не може ходити, бо там кожде місце для него за вузке; грати на фортепяні не може, хиба що казав би зробити собі окремий фортепян, бо на звичайних фортепянах єго грубі пальцї беруть від разу два клявіші. На скрипцї не може грати, бо ручка на ній за маленька і на струнах годї єму перебирати, бо притискав би хиба від разу всї чотири; скрипка мусїла би хиба бути така, як контрабас. Цїкаво би знати, як такий чоловік їздить кораблями і зелізницями. Каюти в кораблях бувають звичайно вузкі і низькі, бодай для таких людий. Велит мусить хиба через цїлий час дороги звинути ся в клубок і так лежати. На зелїзници платить він мабуть за два місця, бо одно для него за вузке. Омнїбусом або трамваєм таки годї єму їздити. Оттака то біда великому чоловікови. Додати тут потреба, що всї велити бувають люди спокійні і повільні, а то поясняє ся тим, що не лиш їх мушкули мають більшу роботу і потребують більше часу, але й нерви, здаєсь, не так скоро дїлають, як у звичайного чоловіка.

— **Процесовичі.** В одній місцевости в Альзациї процесували ся два сусїди о дорогу, котрою поможи їх обійстями виходило ся на поле; кождий з них казав, що дорога до него належить. Процес коштував їх кілька тисячів марок, аж остаточно суд признав одному з них право власности до дороги, а другому право єї ужиткованя. По якімсь часї властитель дороги хотів від свого сусїда відкупити право єї ужиткованя, а тогди показало ся, що та дорога не була нїколи приватною власностию, лиш завсїгди дорогою громадскою.

— Знов якийсь недогляд, Ґезіє?

— Як би я знав, що то лиш недогляд, то я би не бояв ся.

— Отже якийсь злочин — або може щось гіршого — нарушене обовязку? Можеш ляти самого цїсаря, можеш насьмівати ся з богів, а будеш жити. Але коли зневажиш орли — ох Ґезіє! Ти знаєш. — Бувай тогди здоров!

— Буде тому тепер може вісїм лїт, як мене Валеріюс Ґратус зробив ключником тут в кріпости — говорив Ґезій поволи. — Пригадую собі ще той ранок, коли я обняв обовязки мого уряду. День перед тим зробив ся був бунт в містї. Ми убили богато жидів, але й з наших дехто згинув. Розповідали, що бунт зробив ся з того, що хтось хотїв скрито убити прокуратора Ґратуса, бо єму провалили голову цеглою з криші так, що він аж упав з коня. Я застав єго по тій пригодї ось тут на тім місци, де ти сидиш, трібуне, голову мав завязану хустками. Він казав менї прийти, щоби оповістити менї своє іменованє, і дав менї ключі. Они були позначені числами кель і служили за ознаку мого уряду. Менї не вільно було нїколи і серед нїяких обставин дати їх з рук. На столї лежав звинений в трубку перґамін. Прикликавши мене до себе він єго розвинув. То були три листи паперу. — То карти від тих кель — каже він до мене. — О сей лист показує відділи на горішнім поверсї; сей показує ті, що на другім, а отсей тут показує ті, що на третім на самім споді. Віддаю їх тобі. — Коли я їх взяв від него, додав він: Маєш тепер ключі і карти. Розглянь же ся зараз по казнях, зайди до кождої келї і придиви ся, як она уладжена. Коли що задля безпечности вязнів треба поправити, то зроби, як будеш уважати, бо ти лиш сам один там пан підомною, ти сам один, а більше нїхто. — Я поклонив ся і пустив ся вже іти, а він мене ще завернув. Дай менї ту карту, що від долїшного поверха — сказав він. — Я подав єму єї, а він розложив єї на столї. — Подивись тут Ґезіє — каже він на отсю келю. — Він показав на число V. — В сїй кели замкнені три чоловіки, люди зухвалі, котрі якимсь способом довідались тайни державної, а тепер покутують за свою цїкавість. — Він подивив ся остро на мене і говорив дальше: В таких справах цїкавість гірша, як злочин. Для того вибрано їм очи, вирізано язики і замкнено на цїле житє до вязницї. Поживу і воду мають діставати лиш через тот отвір в мурі. Той отвір знайдеш, він засуває ся засувкою. Розумієш? — Розумію! — відповів я. — Добре — сказав він і подивив ся знов остро на мене; — що одно аби-сь не забув: двері від тої келї, від келї число V. — він показав пальцем на карту, щоби я собі добре запамятав — келю число V., не вільно під нїяким услівєм отвирати. Нїхто не сьміє туди заходити, анї звідтам виходити, навіть тобі не вільно. — А як они пімруть? — сказав я на то. — Як пімруть — відповів він — то нехай та келя буде для них гробом. На то їх там і замкнули. Келя заражена проказою. Розумієш? — По сих словах казав менї вийти.

(Дальше буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 13 цьвітня. Вчера вечером приїхав тут нїмецкий канцлер кн. Гогенльоге з жевою.

Берлин 13 цьвітня. Австро-угорский амбасадор Седенїй виїзджає нинї по полудни на три днї до Відня.

Венеция 13 цьвітня. Цїсар нїмецкий з родиною виїзджає нинї о 6 год. 20 мінут вечером до Відня.

Париж 13 цьвітня. В секваньскім департаментї вибраний сенатором на місце Фльокета роялїстичний посол Бароде.

Венеция 13 цьвітня. Сенатори венецкі і посли вручили цїсареви нїмецкому адресу, котра зазначує велику вагу гостини нїмецкого цїсаря. Мінїстер справ заграничних, Сермонета, конферував з амбасадором Більовом, а відтак весь персонал консулярний був на обідї в королевскій палатї.

Будапешт 13 цьвітня. Мінїстри Банфі і Люкач поїхали до Відня.

Рух поїздів зелїзничних

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	5·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.